

Felician:

Divji lovec.

Pod snežniki, visoko na plani, kjer so stali trije mogočni kostanji, je čepela kmečka bajta. Orumenelo listje se je zibalo v zraku, padalo na streho, na prag in v vežo. V rogovili močnih, a že golih vej je razpadalo ptičje gnezdo. Mlačno jesensko solnce je jelo padati za gore; od severa je zapihal veter, da so se veje zamajale in udarile na streho.

„Kakšen šum . . .!“ je zamrmral ded Peter, katerega sloka postava se je pojavila na pragu tiho in neopaženo. Ker je obleka visela na njem, je bil videti še bolj suh in slok, in zdelo se je, da se z glavo dotika trama nad vrati. V obrazu se jo venomer nekaj pregibalo, sedaj se je plazilo nekaj pod čelom in sedaj pod očmi doli po licih. V že ugaslih očeh se je včasih zganilo, in tedaj je preložil pipo, ki mu je visela iz ust, iz ene škrbine v drugo in puhnil je oblake. Potegnil je roke iz žepov in si segel v redke, že skoro čisto bele lase.

„Šment vendar, da bi ne . . . samo še enkrat ne . . .?“ je pomislil in se otožno ozrl po plani in zahajajočem solncu, kakor bi koga težko pričakoval. Pomislil je in izprevidel, da se družina že predolgo mudi na polju.

„Vreme bo . . .“ je nadalje počasi premislil, opirajoč svoj pogled v zasnežene gorske vršace. „Snega je napadlo čez mero; veter je zunaj . . . žival gre v dolino.“

Sedel je na klop pred hišo in z mazincem pobrskal po pipi, ki je že dogorela. Poskusil je zapaliti vnovič, a komaj je parkrat potegnil, mu je ugasnilo.

„Vrag in svedra,“ se je jezil, „ . . . da bi ogenj tratil!“ Udaril je z njo ob klop in jo otresel.

Zagodrnjal je sam pri sebi, kajti spomnil se je, da domačih še vedno ni s polja. Vstal je in je šel malo na grič, da bi se razgledal. V dolini je zagledal, kako se je med zaleškimi njivami pehalo pet ljudi v klanec.

„Naši so,“ se mu je zazdelo.

Stopil je nazaj v hišo, razbrskal pepel na ognjišču in podžgal trske; z velikim črnim loncem je šel k vodnjaku in zajel. Spoznal je, da je še mlada moč v njem. Urno in gibčno se je zasuknil.

„Da bi te . . . Da bi še enkrat ne? . . . se je bodril.

Ko je začul prihajajoče, se mu je zresnil obraz; svečano se mu je tresel murček, viseč v desnem ušesu.

Sin mu je povedal, da je sosedu končala slana vso ajdo.

„Pravi čas bo . . .“ si je dejal in pristavil malomarno: „Kaj se hoče?“

Postavila sta se med vrata, ki so bila skoro preozka za oba. Sin je bil za glavo manjši od očeta.

„Pravim, da bo vreme,“ je izpregovoril oče.

„Bo,“ je odvrnil sin.

„Šment ni, da bi ne bilo . . .“

Nocoj nista govorila o kmetiji in sosedih, ampak ves čas sta stala molče na pragu, dokler ju ni poklicala sinaha k večerji.

Sin je sedel molče za mizo, oče se je nekaj obotavljal. Hotel je izpregovoriti, pa se je skesal, predno je do konca premislil. Le otroci so kričali.

Po molitvi se je oče globoko zamislil; potem je vstal in šel v svojo izbo, kjer je z velikim zarjavelim ključem odprl pokrov stare pisane omare. Brskal je in izbral par klobas; ogledoval jih je, nato je poklical najstarejšega dečka:

„Na, materi nesi! In precej naj skuhajo!“

Zadovoljno se je nasmehnil.

„Davi bi si ne mislil, da me bo tako prijelo. Pravim, da človek nikoli ne ve . . .“ je mrmral, ko se je spenjal po ozki trhli lestvi na podstrešje.

Ker je bilo že zelo mračno, je tipal okoli in okoli; malo se je ustavil in pomislil še enkrat, ali bi, ali ne bi?

„Ne boš!“ se je prekinil, „Jaz, da bi se bal? Čez štirideset let sem hodil; vsako zimo sem šel. In da bi me lani bolezen ne potrla, pri moji veri, tudi lani bi šel!“

Prijel je za senene vile in s silno močjo privzdignil par otepov slame, pod katero se je pokazala opeka. Ozrl se je in zalučil vile v stran; previdno je segel pod opeko. Kakor jeklo je zaropotalo. V naglici je nekje prijelo, zato je potegnil močnejše, da je zapelo kakor struna. Življenje se je rodilo za hip v podstrešju; Peter se je sklanjal nad staro dolgocevko in jo držal krčevito med prsti in dlanjo. Ko se je sklonil drugič, je pobral mehur smodnika in svinca. Počasi je zlezel po lestvi zopet v hišo in se radovedno ozrl na sina, ki je sedel na zapečku in se trmoglavo oziral v tla.

„Ali greš?“ ga je vprašal s svetlimi očmi in vabečim glasom.

„Ne. Repo bomo okapali,“ je odvrnil sin in napol pogoltnil zadnje besede.

„Kakor hočeš. He, Franca,“ je vzkliknil, „moje klobase? In kos zaseke; na noč grem.“

Zategnil je zadnjo besedo in se ozrl po vseh s kratkim, lisičjim pogledom. Pričakoval je besede in ugovora; ker ga ni bilo, je obmolknil.

Znočilo se je med tem in prižgali so luč. Peter se je trudno vzdignil in vrgel puško čez ramo. Kakor bi ga hotela omamiti zaspanost, mu je bilo. Oči zo mu hotele zlesti skupaj, roke so mu mrtvo visele od telesa. Obšel ga je trenotek nemoči; v svojem srcu je slišal glas, ki ga je hotel pridržati doma. Premišljal je, če bi pohoda ne preložil na prihodnji dan.

Zakašljal je in se ozrl v sina, če bi ta morda kaj rekel; toda sin se je oziral v kot in ga ni pogledal.

„Čemu bi se obotavljal...?“ si je dejal, ko je videl, da je povsod molk. „Noč je lepa, čas je pravi; jutri na večer bo meso v hiši...“

Z dolgimi koraki je stopil k vratom in jih počasi odprl ter še bolj počasi zaprl. V veži mu je pritekla nasproti sinaha, mu stisnila klobase, zaseko in kos pšeničnega kruha v žep ter mu mehko dejala:

„Oče, pazite, plazovi se trgajo...“

„Kakor bi zemlje ne poznal...“ je vzrožil in mrko pripomnil: „Zdravi ostanite!“

„Zdravi! Srečno!“ je odvrnila sinaha in gledala za njim v temo, dokler ni utihnil poslednji šum.

Dasi malo upognjen, je čvrsto korakal v reber. Kakor bi se vrnil tisti davni časi, ko je bil še vojak in je hodil s puško na stražo. Puškino kopito je tiščal v težki dlani, z drugo roko se je prijemal za grmičevje ob stezi in si pomagal kvišku. Hlad in moča sta mu legla čez obraz kakor pajčevina; tu in tam se je prav vsulo z drevesa. Široko je odprl usta in stisnil zobe; kmalu je ležala domača plan že daleč za njim.

Pot mu je bila dobro znana. Marsikatero noč se je spustil, ko je bil še mlajši, v goro na lov. V bajti pod tremi kostanji se je vedno dobilo osoljeno divje meso. Toda minili so časi, ko je še dekletu pravil, kako je lovцем ušel in jih pošteno potegnil; prišli so časi, ko ni bilo več rožmarina in rdečih nageljev za klobukom, ampak žena in otroci v hiši. Skrbeti je bilo treba za rodbino, zato je hodil v planino le bolj redko; le, če je šel pogledat les, ali je gnal pastirju jalovce v pašo, je vzel puško in jo sprožil kar mimogrede.

„Kako človeku pešajo moči . . .!“ je pomislil, „včeraj še mlad, danes, pravijo, sem star . . .“

Gozd je nehal. Po pašniku je stopal in noge so se mu udirale v mehki mah. Blizu vrha je moralo biti. Milijoni zvezd so se peljali čez prostrano nebo in med njimi se je vzdignilo nekaj velikega, črnega.

„Bog in sveti križ božji! Daj grešnim dušam odrešenje, nam pa mir, da ne bomo ne slišali, ne videli . . .“ je vzkliknil. Kolena so mu postala trda; hotel je pospešiti korak, a kljub temu se je bližal vedno bolj velikemu lesenemu križu, ki je sameval na vrhu praznega griča in pri katerem je ljudi baje kaj rado strašilo.

„Vsako uro sem že hodil tod in nikoli nisem ne videl ne slišal, ampak kdo ve, kdaj mu je namenjeno . . .?“ se je rahlo spominjal in se trudil, da bi mu oči ne zadele znamenja.

Klobuk je vzel v roke, položil roko na prsi in napol je pokleknil, ko se je splazil mimo.

Toda šele sedaj, ko je bil križ že za njim, ga je spreletela prava zona. Obšlo ga je čustvo, da se nekaj godi za njim, nekaj čudnega in čez vse groznega. Morda se je pokazal bel koleselj s črnimi konji na vrhu in drvi po strmem bregu v dolino ter preskakuje v velikanskih skokih celo drevesa? Zazdelo se mu je za trenotek, da čuje ropot in pokanje biča. Ampak ozreti si ni upal in prej ni videl ničesar.

„Nič ni bilo . . .“ je premišljal, toda pospešil je vseeno korak in malo da ni tekel. Par spominov na dogodljaje ob praznem križu na griču se je še domislil: tako se je govorilo tukaj, tako tam, vsak je povedal kaj več. A tudi te sta mu pregnala hladna rosa in strmi grič.

Že prej hladno, se je shladilo še bolj, ko je močnejše zapihal veter. Po drevju je završalo in dež kapljic se je vsul raz vej. V jarku je tulil gorski potok; slišalo se je, kako so pokale skale, ki so se valile med valovi v dolino, kakor grm za daljnimi gorami.

Začutil je mir in samoto in dolgočasno se mu je zdelo. Poslušal je, kako so šumeli koraki med odpadlim listjem in semintja je oskubil vejo, ki je molela čez pot. Bučanje gorskega potoka, ki mu je venomer grmelo na ušesa, ga je motilo. In zamislil se je v mlada leta. Takrat so se zbirali dosti hujši hudourniki v gorah kakor dandanes. Vsako leto na spomlad in na jesen so vse razdjali, sedaj pa izostanejo tudi po več let . . . Domislil se je, da tudi snega ni več toliko kakor prejšnja leta, zato pa tudi letine ni več tako

dobro . . . In končno je izprevidel, da je na svetu vedno slabše, da je vedno manj denarja in vedno več davka.

„Tako je . . .“ je vzdihnil iz globokih prsi. „In še za tisto veselje, ki ga imam, me lahko zapro sedaj na stara leta, ko imam že sive lase . . . Ne gre za meso, ampak za pravico: če je gora moja, je tudi žival moja . . . Kaj bi dal, če bi lahko stopil na svojo planino in pomeril na kozla in sprožil? . . . Pravim, da pravice ni in da je še nikoli ni bilo.“

Med tem se ga je lotila strast, da je hitrejšje stopal in da se je tresel ogorčenja. Stiskal je pesti in godrnjal čez gosposko.

Čim višje pa je prihajal, tem bolj je v potoku tulilo, da bi se človeka groza prijela, če bi dolgo poslušal. Včasih se je splašila nočna ptica, zaplahutala zamolklo med vejami, odletela in se izgubila v gozdu. In zopet se je v gozd povrnil mir, Peter pa je nadaljeval korak, ki se mu je ustavil. Kakor slaba vest se mu je oglašalo, vsak šum ga je vznemiril. Bal se je višje pravice, ki jo je čutil nad seboj, kajti prevdaryl je, da ga ima hudič v oblasti. Čeprav se je skušal zagovarjati, se je vendar iz vseh izgovorov oglašalo, da ni prav, kar dela.

„Dosti sem jih že spravil s sveta; eden več, eden manj, je vseeno . . . Za enega kozla me še ne vzame hudič.“ Tako je sklenil, ko ga je le preveč motilo. A v gorskem potoku so se valile skale, nočne ptice so se plašile v temini in njemu se je ustavljal korak . . .

Zadišalo je po ognju in med drevjem so se pokazale svetle lise. Iz prazne ravninice so vstali črni obris bajte. Zvonenje ovčjih zvoncev mu je udarilo vsak hip na ušesa.

Potrkal je na vrata in previdno vpračal:

„Hoj, ali si sam, Luka?“

„Kdo je?“ se je oglasil globok glas.

„Jaz.“

Vrata so se odprla in pokazala se je majhna, sključena postava postarnega samotarja. Malo je šepal, oči so se mu rdeče svetile in ves črn je bil. Po navadi je žgal oglje, poleg tega pa je imel zmerom tudi par kotličev žganja.

„Dober večer,“ je izpregovoril ogljar.

„Bog daj,“ je odgovoril Peter in stopil k ognjišču, ki je še gorelo na njem. Puško je postavil v kot in se vsedel pred njo na stolicu.

„Malo žganjice mi daj!“ je zahteval skoro osorno.

Ogljar se je zvito nasmehnil, pogledal proti okajenemu stropu in se popraskal za ušesi.

„Ne vem, da bi je bilo kaj . . .“

„Kar poglej . . .!“ mu je ukazal.

„Čakaj . . . morda . . .“ je odvrnil ogljar. S silnim železnim ključem je odklenil omaro, ki je stala v najbolj temnem in skritem kotu, in potegnil iz nje v cunje zavito zelenko. „Mhe . . . kaže, da bo nekaj . . . Ker si ti . . .“ Natočil je v kozarček.

„Pa še zase daj!“ je ukazal Peter.

„Če praviš . . . mhe . . . če praviš . . .“

Oba sta spila na dušek. Ogljar je znova brez vprašanja natočil, nato je naložil na ogenj novih polen. Kadilo se je nekaj časa, da sta si mencala oči, naenkrat pa je vzplamtelo skoro do stropa. Živ plamen je obsvetlil sajasti obraz ogljarja.

„Ali greš . . .?“ je čez nekaj časa vprašal ogljar ter se skrito namuzal.

„Še nocoj,“ je odgovoril kratko Peter.

Po kratkem molku je zopet vprašal ogljar:

„Ali prineseš kaj . . .?“

Peter je pomislil en hip.

„Deset kron, s kožo vred in kar je droba, deset kron boš dal,“ je pokimal.

„Preveč, ne morem; sedem dam . . .“

„Deset, ali nič!“

„Osem . . .“

„Rajši ga pustim v planini.“

„Devet . . .“

„Molči! Daj roko!“

Udarila sta. Ogljar je natočil znova v prazne kozarce. Suha drva so prasketala v ognju, v vetru se je stresala bajta . . .

„Če greš, kar nocoj pojdi,“ je izpregovoril po kratkem molku ogljar. „Danes je lepo, jutri ne vem, če bo; veter ima že silno moč . . . Na drugo stran pa nikar ne hodi, snega je že pri pastirski bajti za dlan debelo.“

„Nič zato. Pred tremi leti, ko so me biriči gonili, ga je bilo čez pas, pa sem jim le ušel čez mejo na Koroško . . . Sem ga navajen kakor berač mraza.“

„Vsak ga ne užuga, kakor veš,“ je zmigal ogljar.

Tedaj je Peter brez besede, a odločno vstal in nagnil še par kozarčkov, predno se je poslovil.

Ko je stal zopet sam na plani, mu je ležala vsa kri v glavi, da ni čutil mrzložgočega vetra, ki se je zaletaval vanj v kratkih,

močnih sunkih. Mesec, ki se je prav malo pokazal, je zahajal za goro in razsvetljeval srebrnino sveže zapadlega snega na vrhovih predgorja. Čudno svečano in tiho je bilo. V velikem miru je bučalo le kamenje, ki se je kotalilo v potoku.

Sveti občutki so ga prevzeli, ko je stopil zopet v gozd in si otipal pot pred seboj. Žganje mu je razdražilo misli in čustva. Občutil je, da je zadnjič na poti in zazdelo se mu je, da se bliža koncu svojega življenja. Ko bo plen prodal, takrat bo vse končano. Nikoli več potem v goro, nikoli več! Pred bajto doma bo sedel in se oziral v skalnate vrhove, sedaj pokrite s snegom, sedaj obdane z meglo. Gledal bo, kako bodo šle nevihte čez vršace in slemena, kako se bodo bliski izgubljali v njih. Videl jih bo, ožarjene od solnca, kadar zahaja. Nikoli več ne bo slišal prasketanja kamenja, ki pada v prepade, kadar se cela četa divjih koz podi po skalah...

„Še nocoj in potem nikdar več . . .“ je izpregovoril ginjen v tihi gozd.

Toda kolikor večje je bilo spoznanje, da je zadnjič, tem večja je bila njegova moč. Kakor bi rastla v njem; dvajsetletni fant ne gre tako v goro, kakor je šel on. Malo upognjen, z rokami skoro do tal in s stisnjenimi zobmi se je poganjal kvišku po strmini, naprej, vedno naprej. Nič starca ni bilo več v njem. Nič ni vedel, kako je čas minil; kakor bi zadremal, zasanjal in izpregledal: okrog njega je bil beli dan. Na sedlu je zagledal pastirsko bajto v snegu, od vseh strani so se pokazale sive gorske stene, polne snega. Veter je polegel, da sam ni vedel kdaj.

Upehal se je; zato se je naslonil na grčo in počival. Globoko je dihal in se samozadovoljno oziral po zadnjem drevju, večinoma mecesnu. Le tuintam je samoval tudi bor, majhen in skoro skrit v grmičevju. V grapah je ležal sneg, tla so bila vlažna.

Pregledal je puško, jo skrbno nabasal ter se samozavestno napotil naprej. Stopil je v prvi sneg. Prav malo ga je bilo in kamor je stopil, se je poznal korak, kajti pod snegom je bila sama mehka razmočena prst. Pri vsakem koraku se je nabrala na čevljih velika snežena gruda, da jo je težko vzdignil. Pot je bila težavnejša, kakor je mislil spočetka, včasih mu je spodrsnilo na mehkem blatu, da je komaj ohranil ravnotežje in le s težavo si je priboril pot do pastirske bajte.

Bajta je bila prazna in odprta na stežaj. Na ognjišču so ležala nedogorela, ožgana polena. Vse police so bile prazne, kajti pastirji so poskrili vso posodo, predno so odgnali živino v dolino.

Peter je snedel grižljaj kruha, da se je malo okrepčal, potem je šel na stan in čakal . . .

Sneg na vrhovih je gorel v solnčnem svitu; iz dolin se je kadila megla. Za gorami nekje je vstajalo solnce, delalo se je najlepše jutro.

Skrit med gostimi vejami borovja je čakal na divjo čredo. Gledal je mrko v svet pred seboj in napeto poslušal. Čez steno, ki se je dvigala tik pred njim v nebo, je včasih padel kamen; počilo je, še enkrat, dvakrat in zopet je zavládala tišina. S strmega pobočja je zdrsnila semintja skoro brez šuma plast snega.

Začelo ga je zebsti in začutil je mokroto pod nogami. Spoznal je, da je premalo pripravljen za tako vreme. Za trenotek se je vdal premišljevanju, pozabil je, da čaka s puško v roki, a že prihodnji hip se je streznil in se z željnim pogledom ozrl na vse strani.

Nikjer pa se ni zganilo niti najmanjše.

Naenkrat je prešinil oster žvižg ozračje; Peter ie krepko prijel za puško in jo prislonil na lice. Čez steno se je pridrvila čreda divjih koz in se spustila v skalnati žleb. Pet ali šest jih je bilo; čez par trenotkov pa sta se na robu pokazali še dve in se za ostalimi pognali v dolino. Kamenje se je rušilo za njima. V velikanskih divjih skokih so frčale skale in kadar so zadele ob steno, so se razbile na tisoč kosov.

Petru je zaigralo srce, kajti čreda je prihajala vedno bližje, naravnost proti njemu. Ker je pihala nasprotna sapa, žival ni čutila nobene nevarnosti. Lep divji kozel je obstal komaj za streljaj pred njim. Nov žvižg je prešinil ozračje in tisti hip je Peter sprožil in skočil pokonci. Kozel je padel, čreda pa se je izgubila v divjem begu po bližnjem grmičevju.

Peter je prijel za lovski nož in planil v dir.

A tedaj se mu je noga udrla v sneg in v trenutku je tičal do pasu v zametu. Noge so se mu zapletle v grmičevje, ki je ležalo skrito pod sneženo odejo. Po vsem telesu je začutil vročino, ki se mu je kakor utrujenost razlila po vseh udih. Zahotelo se mu je, da bi obstal in počakal trenotek, samo da bi si le malo odpočil. Tudi na nogi je začutil bolečino. Ali misel na ustreljeno žival ga ni pustila, s skrajnim naporom se je pognal iz zameta. Ko mu je noga stopila zopet na trda tla, se je globoko oddahnil.

Tedaj je sprožil veter nekje v vrhu plaz snega, da je votlo zagrmelo. In solnce je prikukalo na ledeni sneg, da se mu je za-

bleščalo v očeh. Tako žalostno solnce je bilo, nič pravega sija ni bilo v njem.

Peter je zagledal v dolinici krvavo sled; krvavo rdeče vdolbine, semintja cela rdeča ploskev posuta z dlako, vse je kazalo, da je žival nevarno ranjena in da kmalu obleži na snegu.

„Škoda strela, če bi bil brez nič . . .“ je pomislil Peter in se napotil za sledom. Pazno je motril vsako stopinjo, čustvo zadovoljstva ga je prevzelo. Nič ni pomislil, da je z vsako stopinjo plast snega debelejša, da pelje morda sled v nevarne strmine ali jarke, kjer se prožijo vsak hip sneženi in kameneni plazovi. Nobene reči mu ni bilo mar, kozlovo brado in kožo je hotel dobiti za vsako ceno, in če bi mu bilo sto lovcev za petami, v tem trenutku bi se ne obrnil in ne zbežal.

Čez nekaj časa se je ustavil in si obrisal pot, ki se mu je nabral na čelu.

„Trda bo,“ je izpregovoril sam pri sebi in se zazrl v strmino, ki je postajala vedno hujša. Sled se je vila v smeri proti strmi gorski steni, kjer so še poleti ležali velikanski sneženi plazovi. Sedaj je šlo na levo, sedaj na desno, a zmerom višje proti skalnim obronkom, ki so padali skoro navpično. Čudna luč je lila čez sive strmine, raz katere je zdrčala vsaka snežinka.

„Rajši ne vem kaj, kakor da bi pustil . . .“ se je ohrabil. „Danes jih ne dobim več na spregled, jim je že po smodniku zadisalo . . .“

In zopet se mu je udrlo do kolen, ko se je globoko sklonil in se pognal kvišku. A komaj se je oprostil, že je tičal do pasu v snegu. Tedaj se ga je lotila silna strast, ki ga je tirala naprej, vedno višje in v vedno globlje snežene plasti.

Ko je za trenotek obstal, si je domislil, da je dan dolg in lotilo se ga je nekaj kakor skrit strah; naslonil se je na veliko skalo, ki je gledala iz snega. Na rdeče strnjene kapljice je obrnil oči in v mislih so mu začeli vstajati dvomi, da bi se mu posrečilo dobiti ustreljeno žival. Solnce je stalo že visoko, a pota je bilo komaj par metrov pod njim. Prav rahlo se je vprašal, ali bi se ne bilo bolje vrniti? Toda le trenutna je bila ta misel. Ko se je zagledal zopet v rdečo sled in videl, da se je malo nad njim sneg sesedel in da je obrobljen s krvjo, so ga minuli vsi pomisleki.

„Težko je zadet; padel je in daleč ni več . . .“ je sklenil.

Vzdignil je nogo s težavo in spolzela mu je zopet v sneg z občutkom, da pod njo ni nobenega dna. Sedaj se je udrla že čez

koleno, zadela je ob nekaj trdega in še vedno polzi v globino . . . Vse telo se je nagnilo, glava je že čisto nad snegom, le zadnja noga še tiči zadaj globoko v snegu. Po vsem telesu je strepetal, vse moči so delale, a nemogoče! Čelo je zadelo ob sneg, močan sunek je prešinil vse ude, — tisti hip se je pogreznil v sneženi moki. Začutil je bolečino na glavi, kajti zadel je s temenom ob kamen.

„Božja pomoč, kam sem zašel?“ mu je spolzelo iz ust. Vse moči so ga nenadoma zapustile in obležal je brez misli . . .

V vrhovih je završalo, čez sedlo je zapiskal veter in se sunkoma razlil po dolini. Čez par minut je odprl oči. Visoko nad njim je plavala siva megla, ki jo je s strašno brzino podil vihar. Zazdelo se mu je, da je začul človeške glasove, kakor daljni jok se je slišalo; zopet se mu je zazdelo, da sliši pasje lajanje. A ko je tenko poslušal, je slišal le bučanje vetra v vrheh.

Počasi si je pomagal kvišku in sedel na sneg. Z rokami si je podprl glavo, zamižal je in počival. Toda že čez par trenutkov je trudno vstal, se sklonil naprej, da so mu segale roke skoro v sneg in pričel se je boriti znova s snegom. Kamenit izraz v obrazu je pričal o silnih mukah in nepremagljivi trmasti volji. Šel je naprej, korak za korakom v negotovost, in za vsak korak je bilo že premalo moči; komaj je vstal, že je vnovič pal. Vmes se je sunkoma zaganjal veter, ki se je polegel le za hip, da je potem toliko hujše zadivjal. Močan sunek mu je odnesel kučmo z glave, da je zaplesala po zraku in zdrčala po snegu. Videl je še črno piko, ki se je kotalila proti dolini, a naenkrat je izginila tudi ta. Sivi lasje so zavalovali v vetru; kakor bi ga oblil z mrzlo vodo mu je bilo.

„Ali ga zmagam . . .?“ se je vprašal, v oči pa se mu je naselila zona.

Vrglo ga je zopet in počival je sedeč na snegu. Iz malhe je potegnil steklenko žganjice, da bi se okrepčal in videl je v steklu samega sebe, svoj obraz, ki se je skrival daleč za steklom. Toda videl je le s telesnimi očmi, misel se ni več pokorila čutu. Slabost ga je stresla in izpustil je steklenico iz premrlih rok, da se je žganje razlilo in je zadišalo po njem. Brez zavesti je dejal sam pri sebi: „Žganje sem razlil.“ Zganil se je in se skušal zopet vzdigniti za par korakov.

S trdom in naporom, z nadnaravno močjo ter že brez sape je zasledoval rdeča znamenja štrjene krvi. In kakor bi mignil, je začelo lesti solnce na drugo stran. Ker je bilo blede in brez moči, ga niti ni opazil in ure je smatral za minute . . .

Okrog poludne je obtičala v vrhu nad sedlom meglica; čeprav je trgal veter kose od nje, je vendar ni mogel vzeti s seboj. Trdovratno se je tiščala oledenelih skal in tako malo je bilo, da je niso mogle videti utrujene oči. Kmalu popoldne pa se je naenkrat stemnilo nad njim, da se je začudil in se ozrl proti vrhu. Toda vrha ni videl nikjer, in čez sedlo se je valilo megleno morje, ki se je nižalo vedno bolj in bolj. Predno se je dobro zavedel, mu je leglo mokro na prsi.

Prestrašil se je in hotel je podvojiti svoje moči. Ali nenadoma mu jih je zmanjkalo popolnoma. Začutil je, kako mu polagoma drevene roke, da lega nekaj težkega v noge. Prsi mu je hotela utisniti megla in začel je loviti sapo. Nekaj ga je zbodlo pri srcu. Obstal je, kakor je bil, čez kolena v snegu; stal je nekaj trenutkov in padel. Puška mu je zdrknila iz rok.

Ležal je ugreznjen v snegu, okoli in okoli ga je obdajala sama megla, ki jo je podil vihar s silno močjo. Jasno se je zavedal vsega, samo tega ni mogel pojmiti, kaj se je zgodilo z njim? Nobena želja in nobena volja ni več vstala v njem, da bi se vzdignil in šel nazaj ali naprej . . . Kakor bi bil na varnem, na gorkem, doma na peči in bi kadil pipo: nobene skrbi, nič zavesti, da bi se mu moglo kaj zgoditi. Mirno je ležal in ni čutil ne mraza ne mokrote, samo nekaj, kakor bi hotel zaspati.

„Samo zaspati ne...“ si je dejal in pogledal naokrog. Izbuljil je debelo oči, kajti čisto zgrešil je, kje je; nič več ni vedel kam in zakaj . . .

„Izgubil sem se . . .“ je trudno pomislil.

Zdajci se je pognal veter z vso silo in v megli je počilo, kakor bi se gora prelomila. Odmev se je odbil od štirih sten, rezko je zabrizgal glas skozi oblak. Začelo je šumeti, vršati, grmeti in grom je postajal čimdalje močnejši in zopet je počilo vmes kakor strel puške, enkrat, dvakrat . . . milijonkrat, brez prenehanja, brez počitka, kar naprej in naprej . . .

„Plaz je kamenje sprožil . . .“ je še pomislil Peter, potem pa je izgubil zavest.

Kmalu nato, ko je potihnil plaz, so mu zmrznile potne srage na čelu in licih in okoli sivih mrtvih oči se je nabralo ivje.

